

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 maja 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Obrony Narodowej w sprawie czasu pracy pielęgniarek i służby oddziałowej w zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 28, poz. 222, z 1945 r. Nr 21, poz. 117 i z 1946 r. Nr 51, poz. 285) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego obejmują następujące kategorie pracowników w zakładach leczniczych:

- a) pielęgniarce (pielęgniarczy) chorych oraz
- b) służbę oddziałową, której praca związana z obsługą chorych polega na dozorcze i opiece nad chorymi.

§ 2. 1. Czas pracy pracownika nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 48 godzin na tydzień.

2. Czas pracy pracownika w jednej zmianie może być przedłużony do 10 godzin na dobę i 60 godzin na tydzień przy odpowiednim skróceniu czasu jego pracy w innym tygodniu tak, aby ogólny czas pracy w okresie trzech tygodni nie przekraczał 144 godzin. Okresu takiego przedłużenia nie uważa się za godziny nadliczbowe.

3. Za pracę przekraczającą 46 godzin pracy na tydzień (ust. 1) bądź 138 godzin pracy na 3 tygodnie (ust. 2) pracownicy otrzymują dodatek do wynagrodzenia według norm ustalonych w art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 3. W godzinach pracy pracownik powinien mieć możliwość spożycia posiłku.

§ 4. Przy pracy na zmiany przesuwanie zmian powinno następować nie rzadziej niż co siedem dni.

§ 5. 1. Praca w niedziele i dni świąteczne oraz w nocy jest dopuszczalna zgodnie z art. 11

pkt a) i 15 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

2. Pracownik, który pracował w niedzielę, powinien otrzymać w zamian, w myśl art. 13 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, wolny dzień w tygodniu.

§ 6. 1. W okresie trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego w zakładach leczniczych, w których 48 godzinny tydzień pracy nie może być wprowadzony z powodu braku wykwalifikowanego personelu na rynku pracy, czas pracy może być przedłużony do 10 godzin na dobę i 60 godzin na tydzień na podstawie zezwolenia wydanego przez okręgowego inspektora pracy po wysłuchaniu opinii związku zawodowego, obejmującego dany zakład pracy.

2. W przypadkach przewidzianych w ust. 1 za pracę ponad 8 godzin na dobę, w sobotę 6 godzin lub 46 godzin na tydzień pracownicy otrzymują dodatek do wynagrodzenia według norm ustalonych w art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 806).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Kazimierz Rusinek

Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Obrony Narodowej:

Michał Zymierski
Marszałek Polski